

2020 MÍT RODINU ...

Kalendář inspirovaný příběhy pěstounských rodin.

Amälthea

S dětmi, které naší domácností prošly, jsme zažili krásné, ale i krušné chvíle. Našeho rozhodnutí jsme však nikdy nelitovali.
Na všechny stále myslíme s láskou a jsou to pro nás „naše děti“.

Být pěstouny není pokaždé lehké, ale když se ohlédneme zpět, vidíme velké pokroky, které náš syn udělal, a to je na tom to úžasné.

Být pěstouny je skvělý pocit. Měli jsme do toho jít už dávno. Holky se k sobě chovají jako pravé sestry a nás hřeje u srdce, že můžeme pomáhat.

Děti jsou jako sazeničky růže. Přejde poupátko a s naší pomocí se rozvíjí v krásnou voňavou růži.

Být pěstouny znamená i to znát své limity a znát sami sebe.

Moji noví rodiče mi dali naději na dobrou budoucnost, rodinné zázemí a lásku. Hodně pro mě znamenají.

Děti potřebují lásku, bezpečí, jistotu a otevřenou náruč. O to se s nimi v naší velké rodině dokážeme podělit.

Být (přechodným) pěstounem znamená dát vše, co „mám“, někomu, kdo to v danou chvíli nutně potřebuje.

Pro pěstounskou péči jsem se rozhodla díky své matce, která své dětství prožila v dětském domově. Její příběh mne motivoval k tomu, abych poskytla domov a zázemí dítěti, které nemůže vyrůstat ve vlastní rodině. Mám v pěstounské péči osmiletého chlapce.

Děti mají právo vědět kdo jsou jejich biologičtí rodiče, ale také mají právo na šťastné dětství, které jim chci pomoci zažít.

Největší odměnou je, když se z dětí, které nevědí, co se s nimi bude dít, bojí se a jsou plné negativních emocí, pomalu ale jistě stávají veselé a šťastné děti, které už nemají strach. Díky pěstounské rodině mají zase šanci.

Pěstounská rodina mi dala poznat, jak funguje klasická rodina. Dali mi kvalitní péči, víru v Boha a lásku, kterou jsem neuměla a dodnes pořádně neumím přijímat. Díky nim můžu normálně fungovat, chodit do práce, být v manželství.

2020

MÍT RODINU ...

V České republice vyrůstá v ústavní péči cca 8000 dětí, včetně těch nejmenších. Pojďte to s námi změnit.

Vydal: Amalthea z.s.
Fotografie: Petr Wagenknecht
Grafická úprava: Marek Chalupník
www.amalthea.cz

Kalendář vznikl za laskavého přispění: tiskárna GRANTIS, s.r.o., Neugebauer s.r.o., paní Blanka Holmesová, MUDr. Jana Ráčková, pan Michal Fafílek

MÍT RODINU ...

S pěstounskou péčí jsem začínala jako přechodná pěstounka. Když jsem převzala do péče devítiměsíční holčičku a ani po roce se nepodařilo najít pro ni stálé zázemí, rozhodla jsem se stát se pěstounkou dlouhodobou. 32 let jsem pracovala jako učitelka MŠ. Po tolika letech práce s kolektivem dětí jsem měla potřebu nasměrovat vše, co znám a mám, na jednoho človíčka, který nemá takové štěstí jako ostatní a v daný čas potřebuje otevřenou náruč, pocit lásky, bezpečí a vědomí, že tu někdo je jenom pro něj. Přechodná pěstounská péče splňovala všechny moje představy o tom, co chci v životě ještě udělat. Prostě dát vše, co „mám“, někomu, kdo to v danou chvíli nutně potřebuje. Všichni z rodiny mě v mém rozhodnutí stát se pěstounkou podpořili, i když se jisté obavy z takové změny objevily. Začátek nebyl vůbec jednoduchý, ale i přes všechny problémy a trápení vím, že to byla správná volba.

Lenka Karbulková

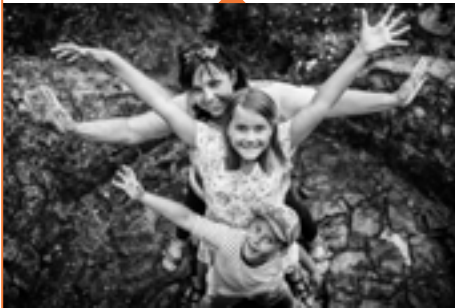

Jsem přechodná pěstounka a máma dospělého syna. Když byl syn starší a měl už víc svých zájmů, seznámila jsem se s dlouhodobou pěstounkou a začala jí pomáhat s jejími třemi dětmi. Byla to úžasná zkušenost, která mě pohltila a byla mi inspirací jít do toho taky. Chci rozdávat úsměvy na dětských tvářích a pomoci jim něco pozitivního zažít a mít krásné vzpomínky na dětství. Děti mají právo vědět, kdo jsou jejich biologičtí rodiče, ale také mají právo na šťastné dětství, které jim chci pomoci zažít. :)

Věra Moravanská

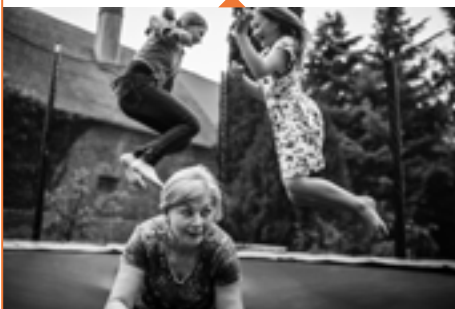
Jsem dlouhodobá pěstounka od roku 2016. Co mě vedlo stát se pěstounkou? Dát šanci dětem, které nemají tu možnost z jakéhokoli důvodu žít ve své vlastní rodině. Sama mám dvě vlastní děti, se kterými jsme vše probrali a bez jejichž souhlasu bych do toho nešla. Protože hlavně pro vlastní děti je to nelehký úkol – přijmout nového sourozence. Sourozence nesoucího si svůj příběh, který bývá většinou smutný. A poznamenaná je na celý život. Největší odměnou je, že z dětí, které nevědí, co se s nimi bude dít, bojí se a jsou plné negativních emocí, se pomalu ale jistě stávají veselé a šťastné děti, které už nemají strach. Díky pěstounské rodině mají zase šanci.

Jitka Hubálková

Pěstounkou jsem se stala již v roce 1998, kdy jsme se starali šest let o chlapce. Byla to velká zkušenost. V roce 2015 jsem začala jako sociální pracovník doprovázet pěstouny a postupně ve mně dozrálo rozhodnutí znovu přijmout dítě do pěstounské péče. Nyní máme druhým rokem v pěstounské péči dvě děvčata, kterým je nyní 11 a 13 let. S manželem máme pět vlastních dětí a očekáváme narození třetího vnoučátka. Než se stanete pěstounem, poznejte sami sebe. Nesnažte se řešit pěstounstvím nějaký jiný problém. Nebojte se hledat zdroje pomoci a požádat o ni. Snažte se vycházet s biologickou rodinou.

Dagmar Strítěská

Jmenuji se Eliška a se dvěma mladšími bratry jsme strávili dva roky v Klokánku, odkud si nás všechny tři vzali naši noví rodiče. Jsme u nich 11 let. Rodiče nám dali své příjmení. Říkáme jim mami a tati. Moji noví rodiče mi dali naději na dobrou budoucnost, rodinné zázemí a lásku. Dali mi šanci lidem ukázat, že i dítě z Klokánku může v životě uspět. Studuji druhým rokem sociální obor. Největší pocit štěstí pro mě byl, když jsem viděla, jak jsou na mě rodiče hrdí a že na mně někomu záleží. Mamka a tatka pro mě hodně znamenají.

Eliška Jirušová

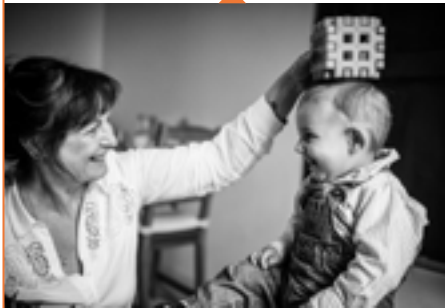

Děti v pěstounské péči bych přirovnala k sazeničce růže. Přejde poupátko a s naší pomocí se rozvíjí v krásnou voňavou růži. Pěstounkou jsem čtyři roky. Jedním z důvodů, proč jsem se jí rozhodla stát, byla nelehká rodinná situace, kterou jsem sama v dětství zažila. Moji sestru vychovala babička, bratr byl v dětském domově a já jsem prošla kojeneckým ústavem. Rodina mne v mém rozhodnutí podpořila.

Jindřiška Andrssová

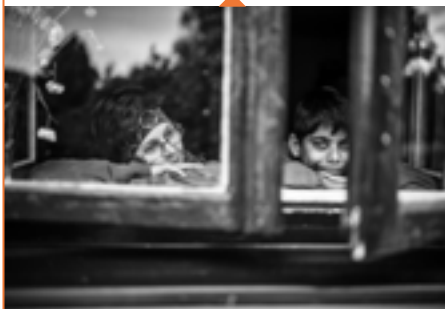
Pěstounkou na přechodnou dobu jsem společně s manželem šest let. Šestým rokem tedy zažíváme radost z dětí, které byly nechtěné a vyrůstaly by v dětských domovech. S manželem máme tři vlastní dospělé potomky také malou vnučku. V naší velké rodině se dokážeme podělit s pěstounskými dětmi o lásku a bezpečí, jistotu a náruč. To všechny děti potřebují. A když přijde čas loučení a odchodu „pěstounat“ do nové rodiny, bolí nás u srdce a jsme smutní, ale jen malou chvíli. Usměvavé, šťastné tváře našich pěti pěstounských dětí a jejich rodičů v nových rodinách za to stojí!

Katka Štějdířová

Být dlouhodobou pěstounkou jsem se rozhodla na základě vlastní zkušenosti ze svého dětství. Moje matka byla jako dítě umístěna v dětském domově a toto období těžce nesla celý život. Její osobnost byla střídáním výchovného prostředí poznamenána. Jako dospělá jsem jí čím dál více rozuměla a byla pro mne motivací poskytnout domov a zázemí dítěti, které ho nemá. Mám v pěstounské péči osmiletého chlapce. Mé dvě vlastní děti byly v době rozhodování už na středních školách a svůj záměr jsem s nimi konzultovala. Rozdíl mezi ústavní výchovou a rodinným prostředím je především v individuálním přístupu k dítěti, dítě tak má své rodiče, ke kterým má možnost si vytvořit stabilní vazbu. Rychleji tak rozvíjí sociální a rozumové schopnosti. Rodinné prostředí zanechává v každém dítěti stopu, zažije, že je pro někoho důležité, je přijímáno a milováno.

Lenka Kašparová

Už pět let jsem přechodnou pěstounkou. Zakrátko se ale stanu dlouhodobou pěstounkou nyní sedmileté Nelinky. K pěstounství jsem se rozhodla po své druhé svatbě. Vlastní děti už odrostly, začaly žít své vlastní životy a my jsme s manželem zjistili, že žít sami dva ve velkém a najednou prázdném bytě není to pravé ořechové. Tak přišlo společné rozhodnutí, že spojíme příjemné s užitečným, zaplníme byt dětským smíchem a zároveň pomůžeme dětem, které to potřebují. Naše vlastní děti nás v tomto rozhodnutí podpořily a doufám, že se i inspirovaly – to ukáže budoucnost. S dětmi, které s námi v naší domácnosti žily, jsme zažili krásné, ale i krušné chvíle. Našeho rozhodnutí jsme ale nikdy nelitovali. Na všechny stále myslíme s láskou a jsou to pro nás „naše děti“.

Anna Šichová

Dlouhodobými pěstouny jsme čtyři roky. Máme jednu vlastní dceru a moc jsme chtěli někomu pomoci, aby mohl vyrůstat v rodině, kde bude mít zázemí a lásku a nebude nikdy sám. Být pěstouny není pokaždé lehké, ale když se ohlédneme zpět, vidíme velké pokroky, které náš syn udělal, a to je na tom to úžasné.

Roman a Katka Kulhánkovi

Amälthea

Máme desetiletou dceru Niky a dva roky jsme dlouhodobými pěstouny tříleté Klárky. Holky se k sobě chovají jako pravé sestry a nás hřeje u srdce, že můžeme pomáhat. Je to skvělý pocit a měli jsme do toho jít již dávno. I když vše vždy nebylo jednoduché, zejména skloubit časově náročnější přípravu pro pěstouny a naši práci, zvládli jsme to a za odměnu máme doma veseleji.

Ilona a Tomáš Markovi

Od narození jsem byla v kojeneckém ústavu, potom v dětském domově. Když mi bylo kolem dvou let, brávala si mě máma na víkendy domů. V papírech se píše, že mám zkušenosti týraného dítěte. Doteď si v noci svítím mobilem nebo světýlkem. Ve 3 letech jsem se dostala do pěstounské rodiny, kde jsem vyrůstala do dospělosti. Na začátku jsem neuměla chodit, byla jsem hodně zanedbaná. Asi 3 měsíce jsem s rodiči nemluvila. Kam mě postavili, tam jsem zůstala. Když na mě zavolali, dívala jsem se skrz ně. Jednou vzali kolo a já se asi trochu uvolnila a začala mluvit v jednoduchých větách. Pěstounská rodina mi dala poznat, jak funguje klasická rodina. Dali mi kvalitní péči, víru v Boha a lásku, kterou jsem neuměla a dodnes pořádne neumím přijímat. Díky nim můžu normálně fungovat, chodit do práce, být v manželství. Prý jsem měla být ležící člověk, ale díky pěstounské rodině, která mi zajistila potřebné rehabilitace, jsem soběstačná a mám proších 7 lanových parků a 2 ferraty. Na další se chystám.

Lenka Flídrová

